

Arrest

nr. 341 103 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 3 februari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Pierre LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker maakte op 2 februari 2026 het voorwerp uit van een administratief rapport naar aanleiding van een illegaal verblijf nadat hij als bestuurder van een voertuig aan een verkeerscontrole onderworpen werd.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) trof op 3 februari 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Deze beslissingen – het betreft immers drie beslissingen (een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering) die zijn opgenomen in een akte -, zijn gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Bilzen Hoeselt Riemst op 02.02.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: R.

voornaam: F.

geboortedatum: (...).(…).1979

geboorteplaats: /

nationaliteit: Servië / onbepaald

In voorkomend geval, alias:

N., F. G. – (...).(…).1980 – Roemenië

P., E. – (...).(…).1980 – Italië

R., F. – (...).(…).1979 – onbepaald

R., F. – (...).(…).1979 – Roemenië ALIAS Slovenië ALIAS Italië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Hij heeft geen enkel document om zijn identiteit of verblijf in België te staven.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd verschillende keren gerechtelijk veroordeeld:

Op 20.03.2001 werd betrokkene veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar door de correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels.

Op 25.04.2018 werd betrokkene veroordeeld door het hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 14 maanden voor diefstal met geweld of bedreiging, op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, duidelijk was of de dader bekend was + een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden voor valsheid in geschriften, door ene particulier en gebruikmaking van deze valsheid (meermaals), aanmatiging van naam en onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk.

Op 07.06.2023 werd betrokkene veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 27 maanden door het hof van beroep te Gent voor diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels (herhaling), vereniging van misdadigers (herhaling) en poging tot diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels. Het betrof een serie woninginbraken. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef. Het plegen van vermogensdelicten impliceert om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien het gewelddadig karakter, de herhaling en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de

betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.

Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 28.03.2024.

Betrokkene verklaart dat hij 2 zonen heeft die in België wonen, en een partner (niet gehuwd) en een zoon in Nederland. Hij geeft hun namen op. In de administratieve dossiers van de Dienst Vreemdelingenzaken is enkel 1 zoon, Kenzo, terug te vinden. Hij heeft zijn verblijfsrecht verloren. De andere zoon die in België zou wonen, is onder de opgegeven identiteit niet terug te vinden, wat erop lijkt te wijzen dat hij eveneens op onwettige wijze op het grondgebied verblijft. Met de partner en zoon in Nederland voert betrokkene dus geen gemeenschappelijke huishouding.

Hoedanook, het feit dat familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 38 tot 40 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: N., F. G. – (...)(...).1980 – Roemenië // P., E. – (...)(...).1980 – Italië // R., F. – (...)(...).1979 – onbepaald // R., F. – (...)(...).1979 – Roemenië ALIAS Slovenië ALIAS Italië

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.03.2024 dat hem betekend werd op 28.03.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 28.03.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene werd verschillende keren gerechtelijk veroordeeld:

Op 20.03.2001 werd betrokkene veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar door de correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels.

Op 25.04.2018 werd betrokkene veroordeeld door het hof van beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 14 maanden voor diefstal met geweld of bedreiging, op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, duidelijk was of de dader bekend was + een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden voor valsheid in geschriften, door ene particulier en gebruikmaking van deze valsheid (meermaals), aanmatiging van naam en onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk.

Op 07.06.2023 werd betrokkene veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 27 maanden door het hof van beroep te Gent voor diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels (herhaling), vereniging van misdadigers (herhaling) en poging tot diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels. Het betrof een serie woninginbraken.

Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een enorme criminele ingesteldheid en de

afwezigheid van normbesef. Het plegen van vermogensdelicten impliceert om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeert naar zijn land van herkomst omdat daar geen werk is, en omdat hij het hier gewend is.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

De Raad merkt ambtshalve op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 februari 2026 van zijn vrijheid werd beroofd en vervolgens werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Vottem met het oog op zijn repatriëring, die op heden nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Verzoeker kan echter worden bijgetreden waar hij stelt dat zijn verwijdering imminent is en een gewone schorsingsprocedure het ingeroepen nadeel wellicht niet zal kunnen verhinderen.

3.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

3.2.3. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van “de artikelen 1, 2 en 3 e.v.” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij verwijt de verwerende partij tevens een kennelijke beoordelingsfout. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe :

“(…)

De verzoeker is van mening dat in de motivering van de beslissing geen rekening is gehouden met zijn volledige gezinsleven in België en met de onevenredige aantasting daarvan, en wel om de volgende redenen:

Artikel 8 van het EVRM geeft namelijk geen definitie van het begrip “gezinsleven”. Allereerst moet worden nagegaan of er sprake is van een gezin.

Vervolgens moet uit de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dit gezin voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het bestaan van een gezinsleven wordt in feite beoordeeld. Vervolgens moet de Raad nagaan of er sprake is van inmenging in het gezinsleven. In dit verband moet worden nagegaan of de verzoeker voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het gaat om een beslissing die een einde maakt aan een verworven verblijf.

In het geval van de verzoeker gaat het om een eerste toelating, zoals in deze zaak, en het EHRM is van oordeel dat er geen sprake is van inmenging en er wordt geen onderzoek ingesteld op basis van artikel 8, lid 2, van het EVRM.

In dit geval is het EHRM niettemin van oordeel dat moet worden onderzocht of de staat een positieve verplichting heeft om het privé- en/of gezinsleven in stand te houden en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit gebeurt door een afweging van de betrokken belangen. Als uit deze afweging blijkt dat de staat een dergelijke positieve verplichting heeft, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk, § 37).

Op het gebied van immigratie heeft het EHRM in beide bovengenoemde gevallen bij verschillende gelegenheden erop gewezen dat het EVRM op zich geen recht garandeert voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waar hij geen onderdaan van is, binnen te komen of daar te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan dus evenmin worden uitgelegd als een algemene verplichting voor een staat om de keuze van vreemdelingen voor hun gemeenschappelijke verblijfsland te respecteren en gezinshereniging op het grondgebied van dat land toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Volgens een algemeen aanvaard beginsel van internationaal recht is het namelijk de taak van de staat om de openbare orde te handhaven, met name bij de uitoefening van zijn recht om de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De staat is dan ook bevoegd om hiervoor voorwaarden vast te stellen. Gezien het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, een garantie vormen en niet louter een kwestie van goede wil of praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C.E. 22 december 2010, nr. 210.029), anderzijds, is het aan de administratieve autoriteit om, alvorens een beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken, op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats aan hem om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende nauwkeurige wijze het bestaan van het door hem aangevoerde privé- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoeker is in de eerste plaats van mening dat het bestaan van een gezinsleven in België is aangetoond.

Het staat namelijk buiten kijf dat de verzoeker een partner heeft en een meerderjarige zoon, K., met wie hij samenwoont.

Ter ondersteuning van het onderhavige beroep legt de verzoeker een verklaring van zijn zoon K. over waarin deze bevestigt dat hij bij hem woont en dat hij hem financieel ondersteunt.

De band tussen de verzoeker en zijn meerderjarige zoon K. gaat dus verder dan louter een emotionele band.

De relatie tussen de verzoeker en zijn meerderjarige zoon is namelijk een echte afhankelijkheidssituatie die moet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM

Bovendien heeft de verzoeker, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt vermeld, een minderjarige zoon, Oscar, die de Nederlandse nationaliteit heeft en bij wie hij woont, samen met zijn meerderjarige zoon K.

Ter ondersteuning van dit beroep legt de verzoeker de Nederlandse identiteitskaart van zijn zoon K. over.

De betrokkene kan geen aanvraag indienen voor gezinshereniging met zijn zoon Oscar omdat hij geen identiteitsbewijs heeft.

De betrokkene is namelijk in Italië geboren en heeft geen nationaliteit.

Dit blijkt uit de bestreden beslissing, waarin wordt vermeld: "Servische nationaliteit/onbekend"

Dit blijkt zelfs uit het administratieve dossier van het Dienst voor Vreemdelingen Zaken.

De betrokkene heeft namelijk al een verblijf in een gesloten centrum achter de rug met het oog op verwijdering van het grondgebied.

Hij werd echter vrijgelaten omdat hij niet kon worden uitgezet vanwege zijn gebrek aan nationaliteit.

Het staat dus buiten kijf dat de betrokkene een gezinsleven heeft in België.

Bijgevolg moet worden onderzocht of de Belgische staat een positieve verplichting heeft om het recht op gezinsleven van de verzoeker te waarborgen.

Om de reikwijdte van de verplichtingen te bepalen die voor de Belgische staat voortvloeien uit artikel 8, lid 1, van het EVRM, moet eerst worden nagegaan of er belemmeringen worden aangevoerd voor de ontwikkeling of voortzetting van een normaal en effectief gezinsleven buiten het grondgebied. Indien dergelijke belemmeringen voor het leiden van een gezinsleven elders niet kunnen worden vastgesteld, is er geen sprake van een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het staat echter buiten kijf dat de betwiste beslissing een belangrijke belemmering vormt voor de voortzetting van het gezinsleven van de verzoeker met zijn twee zonen.

De verzoeker is namelijk van mening dat de uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten een kennelijk onevenredige inbreuk zou vormen op zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker wijst er namelijk op dat hij al vele jaren met zijn twee zonen in België woont.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze serieus rekening gehouden met zijn gezinsleven in België.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de betrokkene onderworpen is aan een inreisverbod van acht jaar.

Volgens de motivering van dit bevel tot vertrek zou de uitvoering ervan echter geen afbreuk doen aan het gezinsleven van de verzoeker.

Dit element wordt echter tegengesproken door het inreisverbod van acht jaar bijlage 1 3sexies dat tegen de verzoeker is uitgevaardigd.

Volgens dit inreisverbod van achtjaar zal de verzoeker namelijk gedurende ten minste acht jaar buiten België moeten blijven, een periode waarin hij zijn gezinsleven met zijn twee zonen, van wie er één minderjarig is, niet kan voortzetten.

Er is dus duidelijk sprake van een inbreuk op het gezinsleven van de verzoeker door de uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

In dit verband verwijst de verzoeker naar arrest nr. 160.517 van de Raad van 21 januari 2016, waarin wordt bepaald: "(...)"

3.3.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van "de artikelen 1, 2 en 3 e.v." van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijt de verwerende partij tevens een kennelijke beoordelingsfout. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe :

"(...)"

Verzoeker kan niet instemmen met de stelling dat er geen sprake is van schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker is namelijk van mening dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM vormt gezien zijn administratieve situatie, waarvan de overheid op de hoogte was.

Zoals hierboven vermeld, is verzoeker namelijk in Italië geboren.

Hij behoort tot de etnische groep van de Roma.

Aangezien de betrokkene in geen enkel land van voormalig Joegoslavië heeft gewoond, kon hij geen nationaliteit verkrijgen.

Dit blijkt overigens uit de bestreden beslissing, waarin Serbische/onbekende nationaliteit wordt vermeld.

De administratieve situatie van de betrokkene was overigens al bekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verzoeker is namelijk al eens opgesloten geweest met het oog op verwijdering uit het grondgebied.

Bij gebrek aan een terugnameovereenkomst met de gecontacteerde landen van voormalig Joegoslavië is de verzoeker echter vrijgelaten.

Geen van de benaderde landen van voormalig Joegoslavië erkende de verzoeker als een van zijn onderdanen.

De verzoeker is dan ook van mening dat, vanaf het moment dat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van de administratieve situatie van de verzoeker (de facto staatloze), het in hechtenis houden met het oog op verwijdering een onmenselijke en vernederende behandeling vormt die verboden is op grond van artikel 3 van het EVRM.”

3.3.3. De aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid hierna samen behandeld.

3.3.4. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*” Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, dat voorziet in de definiëring van begrippen, te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verder beroept verzoeker zich voorts op een schending van de artikelen volgend op artikel 3 van diezelfde wet, maar verduidelijkt hij niet *in concreto* welke specifieke bepalingen van de wet van 29 juli 1991 door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn, noch op welke wijze deze geschonden zouden zijn.

De aangevoerde middelen zijn in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu* voldaan. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers aangegeven dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, 5° en 12° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, dat hij signaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem, en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Verweerder heeft tevens aangegeven rekening te hebben gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en nader geduid waarom hij van oordeel was dat de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen beletsel vormden om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Daarnaast heeft verweerder uiteengezet waarom hij aan verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek heeft toegestaan en ervoor opteerde om een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen. Hij heeft hierbij verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en toegelicht op basis waarvan hij oordeelde dat er een risico op onderduiken bestaat, en verzoeker geacht wordt een bedreiging voor de openbare orde te zijn. Tot slot heeft verweerder ook uiteengezet welke redenen aan de basis liggen van zijn,

met toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, genomen beslissing tot terugleiding naar de grens.

De uiteenzetting in de bestreden akte stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.3.6. In de mate dat verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3.3.7. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op verschillende rechtsgronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, 5° en 12° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

De Raad wijst erop dat elk van deze rechtsgronden afzonderlijk, indien rechtmatig, op afdoende wijze het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten kan schragen. Indien verzoeker aldus met succes het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten wil aanvechten, dient hij van elk van deze rechtsgronden de onwettigheid aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, noch van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Evenmin ontwikkelt verzoeker een betoog tegen de rechtsgrond dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat hij gesignaleerd staat in het SIS -, en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Derhalve kan hem in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, voor zover dat met inachtneming is van de bepalingen vervat in een internationaal verdrag, in dit geval artikel 8 van het EVRM en voor zover rekening werd gehouden met de vereisten van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op

de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Opdat verzoeker zich dienstig zou kunnen beroepen op deze bepaling, moet hij aannemelijk maken dat hij hier een beschermenswaardig privé- en/of familieleven heeft.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het betreft een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.8.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verweerder niet heeft nagelaten rekening te houden met artikel 8 van het EVRM. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten motiveert immers:

“Betrokkene verklaart dat hij 2 zonen heeft die in België wonen, en een partner (niet gehuwd) en een zoon in Nederland. Hij geeft hun namen op. In de administratieve dossiers van de Dienst Vreemdelingenzaken is enkel 1 zoon, Kenzo, terug te vinden. Hij heeft zijn verblijfsrecht verloren. De andere zoon die in België zou wonen, is onder de opgegeven identiteit niet terug te vinden, wat erop lijkt te wijzen dat hij eveneens op onwettige wijze op het grondgebied verblijft. Met de partner en zoon in Nederland voert betrokkene dus geen gemeenschappelijke huishouding.

het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. (...).”

3.3.8.2. Verzoeker brengt hiertegen in dat het *“buiten kijf (staat) dat hij een partner heeft en een meerderjarige zoon, K., met wie hij samenwoont”*. Hij wijst er voorts op dat hij een minderjarige zoon O. heeft,

die over de Nederlandse nationaliteit beschikt. Ter staving van zijn betoog voegt hij aan zijn verzoekschrift een kopie van een Nederlandse identiteitskaart op naam van O. G., alsook een verklaring op eer van zijn meerderjarige zoon K., die stelt dat verzoeker en zijn minderjarige broer O. bij hem inwonen en verzoeker financieel ter zijne laste is.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven met zijn partner, die blijkens zijn verklaringen in Nederland verblijft (AD, stuk 162, Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling d.d. 2 februari 2026). Hij brengt geen enkel concreet gegeven bij waaruit een effectief beleefde gezinsband met deze partner kan blijken. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat verzoeker, op wiens schouders in deze de bewijslast rust, niet aantoont dat hij werkelijk een beschermenswaardig gezinsleven met deze partner onderhoudt.

In de mate dat verzoeker betoogt dat zijn minderjarig kind O. G. in België verblijft, wijst de Raad er vooreerst op dat geen enkel bewijs voorligt dat verzoeker daadwerkelijk de vader is van dit kind. Bijgevolg rijzen er ernstige vragen bij het beschermenswaardig karakter van dit voorgehouden gezinsleven. Voor zover kan worden aangenomen dat O. G. wel degelijk de minderjarige zoon is van verzoeker, stelt de Raad vast dat er geen concreet en objectief verifieerbaar stuk voorligt waaruit kan blijken dat dit minderjarig kind, waarvan verzoeker thans de Nederlandse identiteitskaart bij zijn verzoekschrift voegt, daadwerkelijk op het Belgische grondgebied verblijft. In dit verband wijst de Raad erop dat verzoeker blijkens de stukken vervat in het administratief dossier meermaals ten overstaan van de Belgische autoriteiten heeft verklaard dat zijn minderjarige zoon O. bij zijn moeder in Nederland verblijft (AD, stuk 114, Vragenlijst d.d. 7 juli 2023; stuk 144, Administratief rapport illegaal verblijf d.d. 22 augustus 2024). Hoewel verzoekers meerderjarige zoon verklaart dat zijn minderjarige broer, O. G., bij hem inwoont, wordt deze verklaring, die duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft, op geen enkele wijze gestaafd door objectieve stukken. Het betreft derhalve een loutere bewering die niet volstaat als afdoende bewijs van het effectief verblijf van de minderjarige in België.

Voor zover verzoeker aanvoert dat zijn meerderjarige zoon, K. G., in België verblijft en ter staving van de verwantschapsband een aangifte van geboorte bij zijn verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen in beginsel slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Hij beperkt zich ter zake tot het voorleggen van een verklaring op eer van zijn meerderjarige zoon, zonder deze te staven met objectieve en verifieerbare stukken waaruit een daadwerkelijke financiële, materiële of anderszins reële afhankelijkheid kan blijken. Het loutere gegeven dat verzoeker zou samenwonen met zijn meerderjarige zoon is verder niet van aard aan te tonen dat hij in België daadwerkelijk afhankelijk zou zijn van zijn meerderjarige zoon. Bijgevolg maakt verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn meerderjarige zoon niet aannemelijk.

De Raad besluit dat verzoeker te weinig informatie verschaft over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat hij een werkelijk gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op voorgaande vaststellingen wordt *prima facie* geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt

3.3.8.3. Daarenboven, zelfs indien er toch sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, *quod non*, dan nog maakt verzoeker met zijn betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn (vermeend) gezinsleven enkel in België kan verder zetten.

Verzoeker gaat er voorts aan voorbij dat hij nooit werd toegelaten of gemachtigd tot lang verblijf. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd verzoeker reeds verschillende keren bevolen het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft deze bevelen steeds naast zich neergelegd. Nergens uit zijn betoog dan wel uit de stukken van het administratief dossier kan blijken dat verzoeker ooit enige poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Wanneer het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014,

Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). *In casu* worden dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aangetoond.

Verzoeker, die nooit gemachtigd werd tot een verblijf in België en aldus wist dat hij een gezinsleven ontwikkelde tijdens illegaal verblijf, maakt dan ook *prima facie* niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat die erin zou bestaan zijn verblijf op het Belgisch grondgebied toe te laten.

Geheel ten overvloede stipt de Raad nog aan dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker de door hem aangehaalde familiebanden niet tijdelijk vanuit zijn land van herkomst zou kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen, noch dat zijn verwanten hem niet voor kortere periodes zouden kunnen bezoeken in het land van herkomst of elders. Het gegeven dat hem een inreisverbod werd opgelegd verhindert voorgaande geenszins. Het aan verzoeker opgelegde inreisverbod heeft overigens niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn gezins- of familieleden wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. Het staat verzoeker bovendien vrij om desgevallend overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen vanaf het ogenblik dat hij daarvoor in aanmerking komt. Indien dit tot een positief resultaat leidt, dan kan hij een aanvraag tot gezinshereniging richten aan de Nederlandse autoriteiten in functie van zijn - volgens zijn verklaringen - minderjarige zoon die over de Nederlandse nationaliteit beschikt. In geval de Nederlandse autoriteiten deze aanvraag inwilligen, kan het inreisverbod worden beperkt tot België.

3.3.8.4. Een schending van artikel 8 EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

3.3.9. Verzoekers betoog dat hij geen aanvraag tot gezinshereniging zou kunnen indienen in functie van zijn zoon O. omdat hij niet over een identiteitskaart beschikt en in geen enkel land van het voormalige Joegoslavië de nationaliteit kon verkrijgen, kan bezwaarlijk als ernstig worden beschouwd. Uit de bestreden bijlage 13*septies* blijkt immers dat verzoeker in het verleden herhaaldelijk gebruik heeft gemaakt van uiteenlopende identiteiten en hierbij verschillende nationaliteiten heeft opgegeven. Zo verklaarde hij achtereenvolgens de Sloveense, Roemeense en Italiaanse nationaliteit te bezitten, alsook staatloos te zijn. Verzoeker betwist dit niet. Verder blijkt uit de stukken vervat in het administratief dossier dat verzoeker ter staving van een vermeende Sloveense nationaliteit een Sloveens paspoort voorlegde, dat evenwel vals werd bevonden (AD, stuk 48). Tevens beschikte hij over een Roemeens rijbewijs, dat evenwel na onderzoek door de Roemeense autoriteiten als vals werd bestempeld (AD, stuk 50). Daarnaast werd een onderzoeksvraag gericht aan Europol, waaruit naar voren kwam dat verzoeker gekend is in verschillende Europese landen, met name Zwitserland, Nederland, Frankrijk en Kroatië. Niettemin kon in geen van deze landen zijn werkelijke identiteit met zekerheid worden vastgesteld (AD, stuk 57, 59, en 61). Verzoeker verklaarde vervolgens de Italiaanse nationaliteit te bezitten. Ook deze bewering kon, na verificatie bij de Italiaanse autoriteiten niet worden bevestigd. Verder gaf verzoeker aan dat zijn overleden ouders over de Servische nationaliteit beschikken (AD, stuk 123), wat ertoe leidde dat aan Servië een verzoek tot readmissie werd gericht. De Servische autoriteiten weigerden hierop in te gaan, uitdrukkelijk stellende dat verzoeker geen Servisch staatsburger is (AD, stuk 129). Gelet op deze elementen blijkt dat de onduidelijkheid omtrent verzoekers identiteit en nationaliteit niet het gevolg is van een objectieve onmogelijkheid om zich te identificeren, maar veeleer van zijn eigen handelen, en met name het doelbewust en herhaaldelijk afleggen van tegenstrijdige verklaringen en het gebruiken van (ver)vals(t)e documenten. Gelet op deze vaststellingen kan verzoeker bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij geen aanvraag tot gezinshereniging zou kunnen indienen wegens het ontbreken van een identiteitskaart omdat hij staatloos zou zijn.

3.3.10. Verzoeker betwist op zich niet dat uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat verweerder een beoordeling heeft doorgevoerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Wel uit hij kritiek op de beoordeling die in de bestreden akte inzake het gezinsleven werd doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM, doch, zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan het betoog van verzoeker niet worden gevolgd.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

3.3.11. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat verzoeker, om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, in de eerste plaats dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart

2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker laat na om met concrete gegevens aan te tonen dat zijn leven in gevaar is als gevolg van de bestreden beslissing en/of dat hij door toedoen van de bestreden beslissing wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

3.3.12. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

K. ALLYNS